

[Bouet.]

tvivl om, men vanskelighederne er jo kun til for at overvindes, og det er vel ud fra denne betragtning, at udvalget, der har behandlet sagen i det andet høje ting, har rettet en henstilling til den højtærede socialminister om at fremsætte et lovforslag herom inden rigsdagens slutning, hvis ikke den nu siddende folkeforsikringskommission afgiver en betænkning, der giver anledning til ændring af de hidtidige bestemmelser, og jeg kan slutte mig til denne henstilling.

Hvad angår selve spørgsmålet om at yde invalide- og aldersrentemodtagere et ekstraordinært tillæg, kan jeg give tilslutning. Januarpristallet var jo 315; det steg som bekendt i april med 7 points og i juli med 1 point og tog så i oktober et svært hop opad med 10 points, så at det nu er 333. Der er derfor ikke noget urimeligt i, at man yder rentemodtagerne 50 pct. af den månedlige rente, men jeg personlig er betænkelig ved, at de aldersrentenydere, der søger ved arbejde at skaffe sig et supplement til den sparsomme aldersrente, eller som i en årrække gennem betaling til en livrente eller pensionsforsikring har bragt ofre for at sikre sig en nogenlunde alderdom, ikke får 50 pct. af det gældende grundbeløb. Denne bestemmelse styrker nemlig den tendens til at straffe den energiske og sparsommelige borger i vort samfund, som man mere og mere træffer på forskellige områder. Da sagen imidlertid i det andet høje ting er enstemmigt vedtaget, skal også jeg uanset mine personlige betæneligheder på mit partis vegne anbefale forslaget til hurtig gennemførelse i det høje ting.

Ingeborg Refslund Thomsen: Der er jo ingen uenighed noget sted, når det gælder om at værne vore aldersrentemodtagere og afbøde de vanskeligheder, som stigende priser forårsager. De økonomisk svage stillede, aldersrentenyderne, kan man ikke med rimelighed lade vente til 1. april 1951, når arbejdere og tjenestemænd ikke har samme lange ventetid, inden deres løn reguleres. Derfor hilser jeg med glæde, at dette eengangstillæg kan blive udbetalt endnu i dette år. Jeg tror, det overalt vil blive modtaget med taknemlighed. Selvom de mange beregninger volder kommunalbestyrelserne forøget arbejde, tror jeg, at de til gengæld vil se glade ansigter og mærke, at de er med til at give de gamle en følelse af trykthed, en følelse af, at de ikke bliver overset.

I Nordslesvig kan vi ikke undgå at høre, hvor lidt de gamle skal klare sig med syd for grænsen, hvor afhængige de dernede er af deres børn, der også er fattige. Måske på baggrund deraf møder vi nede hos os en rørende taknemlighed over aldersrenten. De gamle synes, og de siger det, at de har det godt i Danmark. I 1911 sagde Selma Lagerlöf ved et stort kvindemøde i Stockholm: Hvor findes det land, der giver sine gamle en agtet og æret alderdom? I dag tror jeg, vi har lov til at svare, at Danmark bestræber sig for til enhver tid at vise de gamle, at vi agter og ærer et langt livs arbejde.

Lovforslaget er godt. Jeg synes, at vi også skal takke den højtærede nye arbejds- og socialminister for det. På mit partis vegne anbefaler jeg det.

Chr. Nielsen: Idet jeg anbefaler lovforslaget, ønsker jeg at knytte den bemærkning til det, at ihvorvel vi ved, at det vil blive hilst med stor tilfredshed, at der nu ydes de gamle og invaliderne en ekstra hjælp, kan man dog ikke komme bort fra, at det grundlag, hvorpå denne ekstra hjælp er beregnet, allerede er håbløst forældet. Denne ekstra hjælp bygger jo på den 7 points stigning, som fandt sted i pristallet fra januar til april, men dertil er siden yderligere kommet en opgang på 11 points, og så må man kunne forstå, at man gør de gamle og invaliderne uret ved at yde dem et så ringe beløb, som der her er tale om. Med det prisniveau, som kom til udtryk i oktoberpristallet, honorerer vi i virkeligheden kun rentemodtagerne med ca. 40 pct. af de stedfundne prisstigninger.

Vi ved alle eller burde i hvert fald vide det, at de kår, hvorunder gamle og invalider lever, er af en sådan beskaffenhed, at selv den mindste prisstigning mærkes stærkt i de små budgetter. Når man ved, at et ægtepar i hovedstaden i øjeblikket må klare sig med omkring 228 kr. og et ægtepar i landkommunerne med omkring 170 kr. om måneden, vil man kunne forstå, at med de voldsomme prisstigninger, der har fundet sted gennem de sidste måneder, som vi gennem oktoberpristallet klart og tydeligt fik det at vide — det viste, at i løbet af tre måneder var normalbudgettet steget med 345 kr., hvoraf de 150 kr. alene faldt på fødevarerbudgettet —, hersker der stor nød blandt de gamle og invaliderne. Det har man altså ikke villet tage hensyn til. Man yder dem kun denne beskedne hjælp.

Må jeg have lov at udtrykke håbet om,